

DECIZIE

23 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al
Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Galina Stratulat
Mariana Pitic
Nina Vascan
Iurie Bejenaru

examinând recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată ”Tuscom”,
reprezentată de avocatul Barba Valentin,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu
Răspundere Limitată ”Tuscom” împotriva Întreprinderii cu capital străin „Coca Cola
Îmbuteliere Chișinău” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la încasarea
datoriei,

împotriva deciziei din 23 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău prin care a fost
respins apelul declarat de societatea cu răspundere limită ”Tuscom” și a fost
menținută hotărârea din 16 aprilie 2015 a Judecătoriei Ciocana, mun.Chișinău,

c o n s t a t ă :

La data de 21 februarie 2014 reclamantul SRL „Tuscom” a depus cerere de
chemare în judecată împotriva ÎCS „Coca Cola Îmbuteliere Chișinău” SRL cu privire
la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a invocat că, în luna februarie 2013 părțile au negociat
încheierea unui contract de prestări servicii cu privire la reconstrucția blocului
administrativ al pârâtului ÎCS „Coca Cola Îmbuteliere Chișinău” SRL.

La data de 29 iulie 2013 a perfectat contractul, fiind însă indicată data încheierii
la 15 martie 2013.

La 19 februarie 2013 a fost prezentată oferta de preț pentru pachetul de acte pe
marginea proiectului „Open Space” în sumă de 7303 Euro, pârâtul a acceptat-o, iar,
ulterior a înmânat reclamantului planul etajului I și II din schiță (propunere pentru
reamenajarea oficiului). Reclamantul a înmânat pârâtului caietul de sarcini estimativ
și o schiță proiect, după care a fost prezentată oferta estimativă în sumă de 1067082
lei fără TVA. Oferta dată a fost una estimativă și nu comercială pe motiv că în ea au

fost operate modificări ulterioare (pardoseala, scările, balustradele, tavanele etc.) Costul tuturor lucrărilor din oferta estimativă cumulate s-a echivalat cu suma de 1 837 366 de lei fără TVA.

A menționat că în luna februarie 2013 de către SRL „Tuscom” au fost obținute un șir de acte, necesare perfectării autorizației de construcție și a certificatului de urbanism și anume extrasul din registrul de stat al persoanelor juridice și avizul tehnic.

A declarat că OCT Chișinău la perfectarea comenzii privind eliberarea planului etajelor, planului terenului, extrasului din registrul bunurilor imobile, a stabilit un șir de abateri comise de către pârât și anume au fost depistate goluri în pereții portanți, făcute neautorizat atât la etajul I cât și în subsol, precum și existența unor construcții neautorizate. Astfel, actele solicitate de la OCT Chișinău au fost obținute la 29.03.2013, iar la 01 aprilie 2013 a fost depusă cerere la Primărie privind eliberarea autorizației de construcție și a certificatului de urbanism, care din vina pârâtului a fost primit la data de 18 mai 2013.

A susținut că deși a început lucrările la data de 25 martie 2013, acestea au fost suspendate la solicitarea pârâtului până la 02 aprilie 2013. Iar, la 31 mai 2013 reclamantul a primit schița pentru demolarea pereților și aranjarea golurilor. Contractul încă nu era semnat.

A indicat că pârâtul i-a prezentat spre semnare proiectul contractului la finele lunii iulie 2013, dar din motiv că conținea clauze nefavorabile privind achitarea amenzii de 5% pentru fiecare zi de întârziere, în condițiile unui termen de finisare a lucrărilor de până la 25 iulie 2013 în schimbul celui negociat de până la 31 august 2013, reclamantul nu l-a semnat, fiind astfel amenințat cu transmiterea obiectului de lucru altui antreprenor.

La 26 iulie 2013 reclamantul a transmis pârâtului oferta negociată la sistemul de electricitate, care a fost aprobată la 29 iulie 2013 în sumă de 205 122 lei fără TVA, adică după expirarea termenului de efectuare a lucrărilor conform contractului.

La 01 august 2013 pârâtul a solicitat instalarea unei ferestre la blocul sanitar, lucrare neinclusă în oferta estimativă, iar la 15 august 2013 a fost întocmit actul de predare-primire.

La data de 30 iulie 2013 reprezentantul pârâtului a prezentat reclamantului graficul de îndeplinire a lucrărilor pe luna august 2013, semnat în aceeași zi.

La data de 20 august 2013 lucrările interioare au fost finalizate, inclusiv cele adăugătoare, iar la 15 septembrie 2013 au fost finisate lucrările adăugătoare la exteriorul blocului, solicitate suplimentar de pârât cu asigurarea achitării acestora.

La 19 septembrie 2013 reclamantul a înmănat spre semnare pârâtului: factura nr. 1909/013 din 19.09.2013 în sumă de 955133 de lei, inclusiv TVA; procesul verbal nr. 19/05-08/09 de predare primire a lucrărilor efectuate pentru lunile mai - august 2013 în sumă de 775458 de lei, inclusiv TVA; procesul verbal nr. 19/09 de predare primire a lucrărilor efectuate în lunile aprilie - septembrie 2013, lucrări suplimentare conform înțelegerilor în sumă de 179675 de lei, inclusiv TVA.

În luna octombrie reprezentantul pârâtului Rogut Roman a comunicat pârâtului

că lucrările adăugătoare în sumă de 179 675 de lei vor fi achitate fără rezerve, iar suma de 775458 de lei nu va fi achitată deoarece din oferta estimativă de 1067082 de lei fără TVA au mai rămas numai 2000 lei.

A indicat că la 20 august 2013 reclamantul a notificat pârâtul despre finalizarea lucrărilor, întocmind și expediindu-i spre plată factura nr. 1909/013 în sumă de 955 133 de lei pentru efectuarea lucrărilor interioare.

Totodată, oferta în sumă de 120 500 de lei fără TVA pentru pachetul de documente, deși a fost semnată de către pârât, ultimul a refuzat achitarea serviciului. Aceasta deși reprezentantului pârâtului Rogut Roman la data de 28 octombrie 2013 i-a fost înaintat procesul-verbal nr. 28/10 după primirea autorizației de construcție.

A menționat reclamantul că a întâmpinat dificultăți la obținerea actelor, dat fiind faptul, că pârâtul deținea construcții neautorizate, ceea ce a creat impedimente la obținerea planului etajului și a terenului pe care sunt amplasate construcțiile. Cu întârziere, din culpa pârâtului, dar la 17 mai 2013 a fost obținut certificatul de urbanism.

A relatat că procesul-verbal nr. 30/05-08/10-02 de primire-predare a lucrărilor de construcție prezentat repetat în sumă de 601 781 de lei fără TVA nu a fost semnat de către pârât pentru lucrările interioare efectuate în lunile mai-august 2013. La fel a rămas nesemnat procesul-verbal nr. 19/09-03 de predare-primire a lucrărilor adăugătoare în sumă de 179 675 de lei, inclusiv TVA prezentat la cererea pârâtului și notificat la 19 septembrie 2013, factura nr.1909/013.

A specificat reclamantul că a respectat obligația de notificarea pârâtului.

Astfel, la 20 august 2013 blocul administrativ a fost finalizat, iar până la 15 septembrie 2013 au fost date în exploatare și lucrările adăugătoare, blocul începând funcționarea.

Reclamantul a indicat că, la momentul adresării în judecată, pârâtul avea o datorie față de reclamant în sumă de 954 620 de lei, inclusiv TVA. La fel, pentru neachitarea în termen de până la 24 octombrie 2013 a sumei de 87 883 de lei, pârâtul urmează să achite o penalitate în sumă de 10 364 de lei și o dobândă de întârziere în sumă de 2557 de lei. Iar, pentru neachitarea în termen de până la 18 decembrie 2013 a datoriei de 74 400 de lei, pârâtul urmează să achite reclamantului suma de 1785 de lei drept penalitate și suma de 440 de lei dobândă de întârziere.

Totodată pentru neachitarea în termen de până la 24 octombrie 2013 a datoriei de 722 137 de lei, pârâtul urmează să achite reclamantului penalitatea în sumă de 85212 lei și dobândă de întârziere în sumă de 21011 lei.

A solicitat reclamantul încasarea de la ÎCS „Coca Cola Îmbuteliere Chișinău” SRL a datoriei la contractul de prestări servicii în mărime de 954 620 de lei, a penalității în mărime de 97 361 de lei, a dobânzii de întârziere în mărime de 32 280 de lei și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 60 000 lei.

Prin hotărârea din 16 aprilie 2015 a Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia din 23 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de societatea cu răspundere limită ”Tuscom” și a fost menținută hotărârea din

16 aprilie 2015 a Judecătoriei Ciocana, mun.Chișinău.

La 23 august 2018 societatea cu răspundere limitată ”Tuscom”, reprezentată de avocatul Barba Valentin a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului s-a indicat că instanța de apel nu a constatat și elucidat toate circumstanțele necesare pentru examinarea obiectivă a cauzei, fiind aplicate eronat normele de drept material și procedural și nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată.

Recurentul a menționat că concluzia instanțelor ierarhic inferioare precum că reclamantul nu poate pretinde încasarea plății aferente serviciilor de 120 500 de lei fără TVA, contravine atât art. 970, 971 Cod civil, cât și pct.5 cap. III din contract, cu atât mai mult că beneficiarul de facto a primit serviciile acordate, semnând procesul-verbal nr.28/10 din 28.10.2013 (Vol.I. f.d.79) fără careva obiecții, dar nejustificat și fără nici un motiv clar și explicit a refuzat nota de plată să o semneze, prețul lucrărilor fiind stipulat expres în anexa nr.1 la contract.

Recurentul a relatat că lucrările prevăzute expres în pct.1 din anexa nr.1 la Contractul de prestări servicii nr.HRC 095 OS din 01.03.2013 în suma prestabilită de 120 500 de lei fără TVA au fost executate în strictă conformitate cu Legea privind calitatea în construcții nr. 721 din 02.02.1996 și Legea privind autorizarea executării lucrărilor de construcție nr. 163 din 09.07.2010.

Mai mult ca atât, recurentul a menționat că instanța de apel acceptând ca probă pertinentă și concludentă Raportul de expertiză nr.395 din 24.10.2017, conform căruia expertul concluzionează asupra corespunderii volumului de lucrări indicate în procesele-verbale nr. 30/05-08/10-02 și nr.19/09-03 cu volumul de lucrări real efectuate, totodată, instanța abuziv și arbitrar a concluzionat că nu poate fi stabilit cu certitudine, că lucrările au fost efectuate anume de SC Tuscom SRL, dar nu au fost contractate de o altă persoană juridică.

În concluzie, recurentul a declarat că nu poate fi acceptată alegațiile intimatului-pârât, precum că s-a modificat devizul de cheltuieli, fără a modifica anexele parte integrantă, neexistînd de fapt un astfel de act juridic semnat de ambele părți, suma acceptată din oferta estimativă rămînînd neschimbată în sumă de 1 067 082 lei și respectiv lucrările executate au corespuns condițiilor contractuale, nefiind nici de fapt și nici de drept nici un fel de depășire a devizului de cheltuieli.

În conformitate cu art.440 alin. (2) Codul de procedură civilă, completul din 3 judecători prin încheierea din 28 noiembrie 2018 a considerat recursul admisibil și a dispus examinarea fondului de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art.444 Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În conformitate cu art.432 alin. (4) Cod de procedură civilă, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

După cum denotă actele cauzei, la data de 15 martie 2013 între SC „Tuscom” SRL, ca prestator și ÎCS „Coca Cola Îmbuteliere Chișinău” SRL ca beneficiar a fost încheiat contractul de prestări servicii nr. HR C 095 OS cu 4 anexe (f.d. 15-31).

Conform anexei nr. 1 la Contractul de prestări servicii nr. HR C 0950S, părțile au prevăzut prestarea lucrărilor întru realizarea proiectului „Open Space” în incinta blocului administrativ al beneficiarului, presupunând lucrările conform punctelor: - 1 obținerea autorizației de construcție și tuturor actelor legate aferente lucrărilor de construcție (conform devizului de cheltuieli, anexa 1a) la prețul de 120 500 lei; - 2 lucrări de construcție (conform devizului de cheltuieli, anexa 1b la prețul de 1 067 082 lei; - 3 lucrări de aranjare a încăperii pentru cazangerie (conform devizului de cheltuieli, anexa 1c) la prețul de 115 070 lei; - 4 proiectul electric pentru clădirea administrativă și lucrări aferente proiectului electric (conform devizului de cheltuieli, anexa 1d) la prețul de 205 122 lei. Părțile au prevăzut în anexă data de începere a lucrărilor - 25 martie 2013, iar data de finalizare a lucrărilor - 25 iulie 2013 (f.d.23).

Fiind investită cu judecarea cauzei în fond, prima instanță a ajuns la concluzia respingerii acțiunii.

Instanța de apel judecând cauza în ordine de apel a respins apelul declarat de SC „Tuscom” SRL și a menținut hotărârea primei instanțe.

La capitolul dat, Colegiul reține că temei al respingerii acțiunii depusă de SC „Tuscom” SRL de către instanța de apel a constituit faptul că reclamantul nu a probat faptul informării în scris a clientului despre depășirea devizului de cheltuieli, nu a obținut acordul scris al acestuia în acest sens. Astfel, conform art. 949 alin. (1) Cod Civil, nerespectarea obligației de informare duce la eliberarea clientului de obligația acoperirii cheltuielilor ce depășesc devizul convenit.

Instanța de apel a menționat că procesul - verbal nr. 28/10 din 28 octombrie 2013 de predare - primire a autorizației de construcție și tuturor actelor aferente lucrărilor de construcție din luna octombrie 2013, potrivit căruia, prestatorul SRL „Tuscom” ar fi predat lucrările indicate la pct. 1 din Anexa nr. 1 la contractul de prestări servicii nr. HRC 0950S (f.d. 36-37), instanța de fond întemeiat a conchis asupra inadmisibilității probei date, or, actul a fost semnat doar de către o parte la contract - SRL „Tuscom”, fără a fi contrasemnat de ÎCS „Coca Cola Îmbuteliere Chișinău” SRL.

Prin urmare, prima instanță întemeiat a conchis asupra lipsei temeiului legal de

încasarea a sumei de 120500 lei, or, aceasta nu a fost prevăzută de părți la Contractul de prestări servicii nr. HR C 0950S din 01 martie 2013, precum și majorarea devizului de cheltuieli nu a fost coordonată cu clientul.

Instanța de apel a invocat ca justă și întemeiată concluzia instanței de fond de respingere a cerințelor reclamantului, or, partea pârâtă și-a onorat integral obligațiile contractuale, achitând prețul lucrărilor stabilite de comun acord, iar suma solicitată de reclamant reprezintă o majorare a sumelor stabilite inițial de către părți, invocându-se efectuarea unor lucrări suplimentare.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că decizia instanței de apel a fost adoptată arbitrar, fără o apreciere a argumentelor și probelor invocate de apelant, iar faptul dat indică incontestabil la încălcarea de către instanța de apel a normelor de drept procedural, precum și la examinarea superficială și evazivă atât a apelului, cât și a pricinii deduse judecării, fără a fi verificată, în condițiile legii, legalitatea hotărârii contestate.

În acest sens, Colegiul remarcă că instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, a constatat că pricina a fost soluționată corect de prima instanță, cu aplicarea corectă a normelor materiale și procedurale.

Materialele cauzei atestă, că la data de 15 martie 2013 între SC „Tuscom” SRL, ca prestator și ÎCS „Coca Cola Îmbuteliere Chișinău” SRL ca beneficiar a fost încheiat contractul de prestări servicii nr. HR C 095 OS cu 4 anexe (f.d. 15-31).

Conform anexei nr. 1 la Contractul de prestări servicii nr. HR C 0950S, părțile au prevăzut prestarea lucrărilor întru realizarea proiectului „Open Space” în incinta blocului administrativ al beneficiarului, presupunând lucrările conform punctelor: 1 - obținerea autorizației de construcție și tuturor actelor legate aferente lucrărilor de construcție (conform devizului de cheltuieli, anexa 1a) la prețul de 120 500 lei; 2- lucrări de construcție (conform devizului de cheltuieli, anexa 1b) la prețul de 1 067 082 lei; 3- lucrări de aranjare a încăperii pentru cazangerie (conform devizului de cheltuieli, anexa 1c) la prețul de 115 070 lei; 4- proiectul electric pentru clădirea administrativă și lucrări aferente proiectului electric (conform devizului de cheltuieli, anexa 1d) la prețul de 205 122 lei. Părțile au prevăzut în anexă data de începere a lucrărilor - 25 martie 2013, iar data de finalizare a lucrărilor - 25 iulie 2013 (f.d.23).

În speță, Colegiul reține că SC „Tuscom” SRL solicită suma de 120 500 de lei, invocându-se efectuarea unor lucrări suplimentare.

La acest capitol, Colegiul consideră necesar a menționa că este absolut arbitrară concluzia instanțelor ierarhic inferioare, precum că reclamantul SC „Tuscom” SRL nu poate pretinde la încasarea plății aferente lucrării-serviciilor în sumă de 120 500 de lei (fără TVA), fără a motiva de drept această concluzie, care în esența sa, de fapt, contravine materialelor cauzei, care confirmă cu certitudine, că aceste lucrări au fost prevăzute expres în anexa la contract și au fost efectuate calitativ și în termeni legali.

Or, conform anexei nr. 1 la Contractul de prestări servicii nr. HR C 0950S părțile au convenit asupra faptului, fiind stabilit de comun acord prețul fără TVA de 120 500 lei pentru serviciile de obținere a autorizației de construcție și tuturor actelor

legale aferente lucrărilor de construcție (conform devizului de cheltuieli, Vol.I. f.d.47-48).

Cu referire la depășirea, prin majorare, a costului lucrărilor menționate în devizul de cheltuieli instanța de recurs menționează că instanța de apel și-a argumentat soluția prin faptul că SC „Tuscom” SRL nu a probat faptul informării în scris a clientului despre depășirea devizului de cheltuieli, nu a obținut acordul scris al acestuia prin prisma art. 949 alin. (1) Cod civil, despre majorarea prețurilor lucrărilor și nici nu a obținut acordul scris al acestuia în acest sens. Or, nerespectarea obligației de informare duce la eliberarea clientului de obligația acoperirii cheltuielilor ce depășesc devizul convenit.

Articolul 949 alin. (1) Cod civil, statuează că, în cazul necesității depășirii esențiale a devizului, antreprenorul este obligat să informeze imediat clientul despre acest fapt. Nerespectarea unei astfel de obligații acordă clientului dreptul de a cere rezilierea contractului și repararea prejudiciului cauzat sau eliberarea lui de obligația acoperirii cheltuielilor ce depășesc devizul convenit. (2) Dacă depășirea esențială a devizului a fost imprevizibilă la încheierea contractului, antreprenorul are dreptul numai la cheltuielile suplimentare suportate, iar clientul este în drept să accepte această depășire sau să ceară rezilierea contractului.

Colegiul menționează că instanța de apel fără a cerceta aspectele ce au dus la majorarea volumului de lucrări executate prin depășirea devizului de cheltuieli a respins argumentele reclamantului prin faptul neînștiințării clientului despre aceste majorări, pe când urma să verifice și să stabilească care au fost circumstanțele ce au dus la depășirea devizului și dacă aceste lucrări ar fi fost imprevizibile de efectuat la data încheierii contractului de antrepriză.

Totodată, instanța de apel nu a dat un răspuns clar referitor la argumentul declarat de SC „Tuscom” SRL precum că nu are nici o datorie față de ÎCS „Coca Cola Îmbuteliere Chișinău” SRL.

Mai mult ca atât, Colegiul decelează că concluzia instanței de apel precum că SC „Tuscom” SRL nu poate pretinde încasarea plății aferente lucrărilor executate în sumă de 120 500 de lei fără TVA, este pripită, deoarece contravine procesului-verbal nr.28/10 din 28.10.2013 (vol.I, f.d.79).

Colegiul menționează că instanța de apel a constatat că procesul-verbal nr.28/10 din 28.10.2013 a fost semnat doar de către o parte și anume - SC „Tuscom” SRL, fără a fi contrasemnat de ÎCS „Coca Cola Îmbuteliere Chișinău” SRL.

Or, invocând argumentul dat, instanța de apel nu a supus verificării procesul-verbal de predare primire a documentației pentru efectuarea lucrărilor de construire la proiectul Qpen Space din 28.10.2013 (vol.I, f.d.79), care a fost semnat de reprezentanții ambelor părți, fără careva obiecții și care confirmă cu certitudine executarea de către reclamant și primirea necondiționată a acestor lucrări (servicii) de către intimatul-pârât.

În conformitate cu prevederile art. 373 alin. (1) și (2) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea

circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

În cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit în cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6§1 CEDO (cauza Hiro Balani vs. Spania, 1994). CEDO reiterează că, deși articolul 6 § 1 obligă instanțele să își motiveze hotărârile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61, seria A nr. 288).

Instanțele trebuie să răspundă la argumentele esențiale ale părților, dar măsura în care se aplică această obligație poate varia în funcție de natura hotărârii și, prin urmare, trebuie apreciată în baza circumstanțelor cauzei (Hiro Balani împotriva Spaniei, 9 decembrie 1994, pct. 27).

Prin urmare, instanța de apel nu și-a executat în deplină măsură obligația legală de a motiva hotărârea luată și de a argumenta soluția adoptată.

Este de menționat că actul judecătoresc trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de către părți.

Mai mult, hotărârea trebuie să se fondeze pe lege, trebuie să rezolve, într-o manieră certă, explicit sau implicit, toate cererile invocate de părți, conform principiului nr. 6 al Recomandării nr. 5 din 1984, adoptată la de Comitetul Miniștrilor al Consiliului Europei, privind principiile de procedură civilă menite pentru ameliorarea funcționării justiției, ceea ce în speță lipsește.

Or, în sensul principiului procesului echitabil, garantat de art. 6 CEDO, motivarea hotărârilor este o garanție pentru părți că cererile lor au fost analizate cu atenție și oferă posibilitatea exercitării controlului judiciar.

Analiza pe care judecătorul o face în legătură cu motivele de fapt și de drept care i-au format convingerea, în sensul unei anumite soluții trebuie să fie clară și simplă, precisă, concisă și fermă, să aibă putere de convingere. Nemotivarea hotărârii sau o motivare necorespunzătoare vor atrage casarea ei.

Din considerentele menționate, pornind de la faptul că această eroare admisă la judecarea cauzei în instanța ierarhic inferioară nu poate fi corectată de instanța de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată "Tuscom", reprezentată de avocatul Barba Valentin, a casa integral decizia instanței de apel, cu remiterea cauzei civile la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel, pentru a concluziona sub aspectul temeiniciei/ netemeiniciei acțiunii, urmează să verifice cerințele prin prisma argumentelor și probelor atât a părții reclamante, cât și a părții pârâte, rezultând din

prevederile art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, conform cărora instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege, ca în consecință soluția adoptată să fie certă și coerentă. Caracterul peremptoriu al concluziei instanței de judecată, urmează a fi stabilit în coraport cu circumstanțele pricinii, probele administrate și cercetate și normele de drept material aplicabile raportului litigios.

În conformitate cu prevederile art. 442, art. 444, art. 445, alin. (1), lit. c) și alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată ”Tuscom”, reprezentată de avocatul Barba Valentin.

Se casează decizia din 23 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată ”Tuscom” împotriva Întreprinderii cu capital străin „Coca Cola Îmbuteliere Chișinău” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la încasarea datoriei, cu remiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Galina Stratulat

Mariana Pitic

Nina Vascan

Iurie Bejenaru